

[Rimstad.]

værdistigninger. En ejendoms salgsværdi er jo afhængig af dens afkastning. Stiger afkastningen, stiger værdien, og slutprisen er også her et spørgsmål om balance mellem tilbud og efterspørgsel. Det er en helt normal ting i det samfund, vi lever i. Om sådanne uundgåelige og naturlige pristigninger i visse tilfælde vil give anledning til omprioriteringer, er så et andet spørgsmål. Det er muligt, det er endogså sandsynligt, men man må her huske, at de lejerrestriktioner, som nu har været praktiseret i mere end 20 år, har bragt mindre husejere i den situation, at deres ejendom eller ejendomme, som måske var tænkt som en økonomisk støtte for dem i deres alderdom, er blevet det modsatte. At der i en sådan situation kan være et lånebehov, er også en ganske naturlig ting. Det kan jo være og er meget ofte afledt af et ønske om at bevare værdierne, og det er også i samfundets interesse. Derfor kan samfundet heller ikke gennem nye kunstige indgreb lægge sig hindrende i vejen for de lånemuligheder, der kan understøtte denne udvikling, for det er samfundet selv, der har bragt de pågældende i den uheldige situation.

Jeg tror, at boligministeren på dette sted bør tage sit ræsonnement op til revision. Han kan sikkert hos grundejerforeningerne få det nødvendige materiale, der vil vise ham, at det ikke udelukkende er lejerhensyn, som bør være afgørende for denne lovgivning, hvis målet er at finde frem til en retfærdig løsning på de ulykker, som de politiske undladelsessynder har fremkaldt inden for hele boligsektoren.

Jeg skal endelig anføre nogle få principielle betragtninger over anvendelsen af de midler, som forhøjelserne indbringer. I vort parti er vi af den anskuelse, at den meget kraftige binding af en så stor del af forhøjelserne, som forslaget kræver, er et betydeligt indgreb i dispositionsretten over disse midler, for hvilke ejendomsretten ligger ganske klar ifølge grundlovens be-

stemmelser. Vi finder et sådant indgreb principielt uheldigt og endnu mere uheldigt, fordi den til dispositionsretten knyttede administration er overgivet til et institut, i hvis ledelse andre interesser end grundejernes er repræsenteret.

Af det, jeg her har sagt, vil det fremgå, at mit parti er betænkeligt ved disse to lovforslag. Vi vil imidlertid afvente resultatet af udvalgsbehandlingen, før vi tager vor endelige stilling til dem.

Niels Westerby: Jeg vil gerne først complimentere boligministeren for, at han har delt lejeloven op i to love, én lov, der omhandler de varige regler, som gælder mellem udlejer og lejer, og en anden lov, der drejer sig om de restriktioner, som det er nødvendigt at have, så længe man i visse områder af landet har mangel på boliger. Jeg har ingen principielle bemærkninger at gøre til den permanente lov, som jo ligger ret nær op ad det, man kunne vente sig. Derimod har jeg en række kritiske bemærkninger til den restriktive lov, lovforslaget om regulering af boligforholdene, en række kritiske bemærkninger, som jeg kan fremføre, fordi jeg hverken behøver at resignere og ej heller har lyst til det. Men jeg vil gerne først tage en principiel ting op, omend en mindre ting.

Jeg har flere gange i det høje ting fremført et ønske om, at man skulle give friere lejeforhold for gamle, fredede bygninger, for at disse bygninger kunne blive bevaret. Vi ved jo godt i tinget, at vi normalt befinder os i en statsfinansielt vanskelig situation, og at det derfor er svært at skaffe de fornødne bevillinger til bevarelse af vore gamle, fredningsværdige bygninger. Det spørgsmål har jeg rejst flere gange, og jeg vil gerne takke boligministeren, fordi det er blevet taget op i § 13, stk. 6, hvor den højtærede boligminister foreslår, at i fredede bygninger skal restaureringsarbejder, som det særlige bygningssyn har godkendt, anses som forbedringer, og for dem skal der gælde de samme regler, som gælder angående forøget brugsværdi af andre ældre lejligheder.